

Славейчето

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣни месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 20 лева предплатени. Одобренъ и препорѣчанъ отъ М-вото на народната просвѣта съ окрѣжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година

Редактори: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ, РАДКА СТАНИМИРОВА и ВАСИЛЪ СТОИЦЕВЪ

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Владая, 45 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

ГОДИНА ШЕСТА

БРОЙ 2

ОКТОМВРИЙ 1941

СВАТБАРИ

По народна приказка

Заженилъ чорбаджи Грозданъ сина си. Дигналъ сватба голѣма. Цѣло село поканилъ. Казани гостби пригответилъ. Бѣчи вино докаралъ. Сложилъ трапеза богата. Три дни и три нощи трапезата се не дигнала. Всички яли и пи-

ли. Било веселба голѣма. Зурли и гайди свирили и тѣпанитѣ неспирно думкали. Не останалъ сватбаръ негостенъ. Накрай чорбаджи Грозданъ се обърналъ къмъ сина си и му казалъ:

А сега, синко, на всѣки гостъ по крина жито да дамъ! Нека помнятъ, кога се

е женилъ на чорбаджи Гроздана синътъ.

Скочилъ младоженецътъ, донесълъ крина. Грабналъ я чорбаджи Грозданъ, запретналъ рѣжави, на всѣкиго по крина жито насипалъ.

Тръгнали си сватбаритѣ на гости, напоени и съ крина жито дарени.

Казалъ единъ:

— Добъръ човѣкъ е чорбаджията! Хемъ царски ни нагости, хемъ и по крина жито ни даде. Хвала му!

— Добъръ ли? — отвърналъ другъ. — Кое му е доброто? Не видѣ ли, че като сипваше житото, не пълнѣше хубаво крината?

— Вѣрно, вѣрно! — додали и други. — Не пълнѣше хубаво крината.

— Не видѣхъ дали добре е пълнилъ крината, — казалъ първиятъ сватбаръ, — но че добри сватбари е гощавалъ, това добре виждамъ!

Засрамили се сватбаритѣ, лавели глави и мълчаливо тръгнали всѣки по своя пѣтъ.

Георги Крънзовъ

ДА ПЕСТИМЕ

Сѣщи мравки и пчелици ний парица по парица собираме за черни дни — отъ невѣрстни младини.

Ето съ грижитѣ на татя ний живѣме благи, но до утре нашия край нѣкой може ли да знай?

Всичко въвъ живота става при сѣдбата ни корава, ала и отъ капки — виръ, знаемъ, става най-подиръ.

Съ малки касички въ рѣцетѣ отъ селата, градоветѣ, да пестимъ, та тежкъ частъ нивга да не срещне насъ.

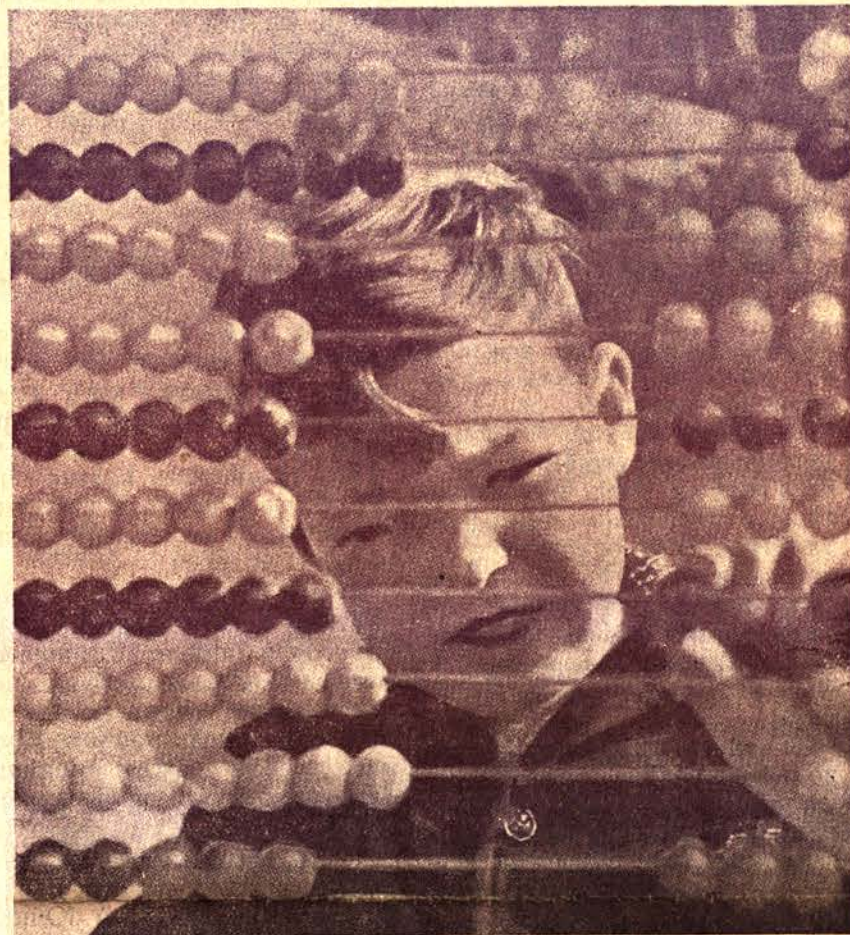
Стилиянъ Чилингировъ

ДЕНЬ НА СПЕСТОВНОСТЪТА

Датата 31 октомври е определена за день на спестовността. Въ този день всѣко дете трѣбва да запомни поне една добра мисълъ за ползата отъ това да бѣде пестеливо и да се стреми да я прилага въ живота си като правило. Постепенно, това правило ще му стане навикъ, а навикътъ е втора природа. Този навикъ, придобитъ въ детскитѣ години, дава обилни плодове на старостъ.

ДА БЪДЕШЪ УЧЕНИКЪ

Туй да бѣдешъ ученикъ било много лесно! Чуквамъ бързо кракъ о кракъ и забързвамъ съ пѣсень.

Слушамъ миренъ по цѣлъ частъ въ приказки унесенъ, ахъ, да бѣдешъ ученикъ е така чудесно!

Но да смѣтамъ — вижъ това никакъ не е лесно! Тука топче, тамъ черта, трака въ лѣво — въ дѣсно.

Бързо гледамъ да реша труднитѣ задачи, та да имамъ време пакъ да пѣя, да скачамъ.

Радка Станимирова

Отъ ситни парици ставатъ жълтици.

Не купувай излишното, за да не продавашъ необходимото.

Готови пари и печенъ хлѣбъ лесно се изяждатъ.

Ако има въ кошарата, ще има и въ попарата.

Капка по капка, виръ става.

ПѢСЕНЬ НА БЪЛГАРСКИТЪ ДЕЦА

Ний сме весели и здрави, ний сме български деца! Златно слънце озарява руменитѣ ни лица.

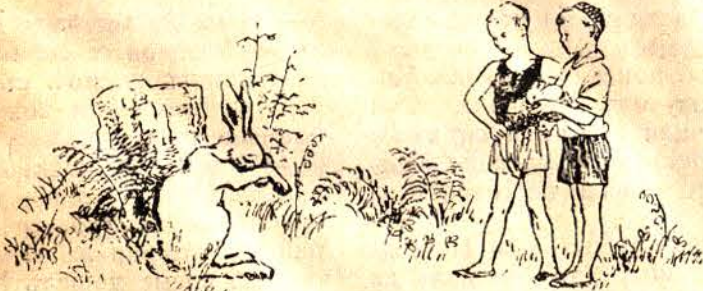
Тамъ на воля пѣсни пѣмъ, пѣсни пламенни, въвъ хоръ — като птичкитѣ живѣмъ всрѣдъ лазурния просторъ.

Ненчо Савовъ

Изъ полята и горитѣ, край рѣки, по планини — ние скитаеме честити въ хубавитѣ свѣтли дни.

КРАЙНИЯТЪ СРОКЪ за изплащане абонамента съ право на една отъ безплатнитѣ книги-премии е до 15 дкември т. г. Не го пропускайте, защото тази година премиитѣ сѣж отпечатани въ ограничено количество. Побързайте съ отчитането и внасянето на абонаментитѣ. Най-лесно и евтино се изпращатъ суми по чек. смѣтка 624

ТРИДЕСЕТЪ И ТРИ ЖЕЛАНИЯ НА ДВЕ ДЕЦА

На двамата приятели Кольо и Мишо, които въ училището седѣли на единъ чинъ, се случило презъ лѣтото да бѣдять заедно на курортъ. Зарадвали се много Отъ радостъ Кольо хвърлялъ шапката си нагоре, а Мишо скачалъ и не знаелъ какъ да изкаже радостта си по-силно.

Веднажъ, като излѣзли въ полето, хванали едно зайче.

Поставилъ го Кольо въ шапката си. Зайчето се свило, затреперило, отъ страхъ очитѣ му се издули, почервенѣли — едва, едва не заплакало съ гласъ.

Когато Кольо и Мишо си

тръгнали къмъ дома, иззадъ храститѣ изкочила една зайца. Застанала на заднитѣ си крака и почнала да имъ се моли.

— Хей, милички добри деца, върнете ми детето!

Очудили се малкитѣ като чули зайцата да имъ говори на човѣшки езикъ. Изплашили се. После Мишо, като се по-свзель отъ страха, съ слабъ гласъ едва можалъ да я попита:

— Какъ тѣй, — ти ли говоришъ човѣшки езикъ или ние почнахме да разбираме заешкия?

— Азъ говоря човѣшки езикъ, защото не съмъ проста

зайца, а вълшебна.

— Вълшебна! — очудили се децата. — Какъ тѣй вълшебна? — Азъ мога да направя всичко, каквото поискате.

— Само върнете ми зайчето, мили деца, — казала съ плачъ зайцата, — всичкитѣ ви желания ще изпълня.

— Какъ да ти повѣрваме, — попитали я децата, — да не ни излъжешъ?

— Какъ ли? — отговорила зачудено зайцата. У насъ зайцитѣ иматъ само едно сръдство — честната дума.

— Добре, какво ще направимъ?

— Ето какво, — рекла зайцата, — давамъ ви честна дума, че ще изпълня тридесетъ и три ваши желания.

— Съгласни сме, — подскочили отъ радостъ децата.

— Кажете ми сега кои ваши желания искате да изпълня, мои храбри повелители?

— Не, — отговорили „храбритѣ повелители“, — почакайте по-напредъ да си помислимъ. Сега, вземете си зайчето.

Дали зайчето и се отправило къмъ вилата. Вървѣли и си мислили върху онова, което се случило.

Мишо пръвъ забелязалъ тѣхната вила и се завтекалъ, като рекълъ на Коля:

— Ако можешъ, догони ме! Спустналъ се Кольо следъ него. Бѣгалъ Мишо, гонилъ го Кольо, бѣгалъ Мишо, гонилъ го Кольо. Наближили вилитѣ, а Мишо билъ все надире. „Ехъ, помислилъ си той, — да мога да го догоня!“

Само като пожелалъ, краката му го понесли като голѣми крила. Въ сѣщата минута Мишо билъ надбѣганъ.

Зачудилъ се Мишо и рекълъ:

— Хайде, да те видя...

Въ тоя мигъ той добилъ нова сила и се понесалъ отъ брѣгъ на брѣгъ, презъ долища и стобори. Станало му страшно. Обърналъ се да види своя другаръ и го забелязалъ край него.

Настигнали се двамата приятели въ къщи и почнали да се надхвалятъ:

— Ти като че искашъ да ме надбѣгнешъ?! — рекълъ Мишо.

— Ако имаше още малко мѣсто, — отвърналъ Кольо, — щѣхъ да те настигна и надмина.

— Хайде, бе...

— Тогава, ставай да те видя!

Побѣгнали отново децата. Бѣгали, надбѣгвали се: ту Мишо изпреварвалъ, ту Кольо. Който отъ двамата оставалъ надире, пожелавалъ и веднага се намиралъ отпредъ.

По едно време Кольо извикалъ:

— Стой, Мишо!...

Това желание на Кольо веднага се изпълнило. Мишо се заковалъ на мѣсто.

— Ехъ, Мишо! — рекълъ той, — колко сме глупави! Колко желаня до сега изразходвахме?

— Вѣрно, бе! — отговорилъ Мишо, — азъ четири пѣти до сега пожелахъ да те преваря, а ти колко пѣти?

— Азъ петъ пѣти, а сега ми идеше на умъ да ти кажа да